

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1090

Vragen van het lid **Albayrak** (PvdA) aan de minister van Justitie over *het afnemend aantal kinderen dat voor interlandelijke adoptie beschikbaar is*. (Ingezonden 8 februari 2007)

1

Kent u het bericht van Wereldkinderen dat adoptie een aflopende zaak is?¹

2

Deelt u de mening van Wereldkinderen? Zo ja, waarop is dat gebaseerd? Zo neen, waarom niet?

3

Is de daling van het aantal ter adoptie aangeboden kinderen vanuit China te wijten aan het beperkte aanbod, zoals Wereldkinderen oppert, of spelen (ook) andere factoren een rol? Zo ja, welke?

4

Heeft de landenclaim van de vergunninghouders een remmende werking op het aantal adopties omdat andere vergunninghouders eventuele vruchtbare contacten in die landen, waar al een claim op rust, niet kunnen gebruiken? Zo ja, is dat een reden om de landenclaim af te schaffen bij de volgende convenantafspraken? Zo neen, waarom zou dit geen effect hebben?

5

Is deze afname ook opgemerkt door andere landen die regelmatig uit

China adopteren? Zo ja, welke landen? Zo neen, waarom heeft alleen Nederland met die afname te maken?

6

Met welke landen is de afgelopen vier jaar contact geweest om te komen tot bilaterale afspraken over interlandelijke adoptie? Kan een overzicht gegeven worden van de landen en de resultaten van deze contacten?

¹ Dagblad De Pers, 5 februari 2007.

Antwoord

Antwoord van minister **Hirsch Ballin** (Justitie). (Ontvangen 27 maart 2007), zie ook Aanhangsel Handelingen nr. 979, vergaderjaar 2006–2007

1

Ja.

2

Wereldkinderen geeft aan dat in Nederland in 2006 aanzienlijk minder kinderen uit het buitenland zijn geadopteerd dan in de jaren daarvoor. Die informatie is juist. In totaal zijn vorig jaar 816 adoptiekinderen in Nederlandse gezinnen opgenomen, waarvan 362 afkomstig uit China. Sinds 2001 lag dat aantal jaarlijks boven de 1100 (1185 in 2005, waarvan 666 afkomstig uit China). Het aantal aspirant-adoptieouders dat mondiaal gezien uit China een kind wil adopteren is de laatste jaren toegenomen. In twee jaar tijd is dit

aantal verdubbeld van 12.000 naar 24.000, terwijl het aantal Chinese kinderen dat voor adoptie in aanmerking komt afneemt. Wereldkinderen constateert terecht dat de ontwikkelingen in China op dit moment mede leiden tot langere wacht- en proceduretijden voor aspirant-adoptieouders in Nederland. Zoals de forse daling in 2006 niet was te voorzien, is moeilijk te voorspellen hoe het aanbod van adoptiekinderen zich de komende jaren gaat ontwikkelen. Vergunninghouders proberen nieuwe contacten te leggen in het buitenland. Evenals Wereldkinderen en andere vergunninghouders acht ik voor de komende jaren een substantiële toename van het aantal te adopteren kinderen echter niet waarschijnlijk. Zie hierover ook het antwoord op vraag 3.

3

In het voorjaar van 2006 heeft een ambtelijke delegatie van mijn ministerie een bezoek gebracht aan de centrale autoriteit in China. De CCAA (China Center of Adoption Affairs) heeft op dat moment de verwachting uitgesproken dat het aantal adoptiekinderen uit China dat jaarlijks naar Nederland gaat geleidelijk zal afnemen. Als factoren die daarbij een rol spelen zijn genoemd: a) het feit dat China, onder invloed van de toetreding tot het Haags Adoptieverdrag, actief beleid is gaan voeren om adoptie in eigen land te stimuleren; b) de gunstige

economische ontwikkeling in China, waardoor meer ouders in staat zullen zijn om zelf voor hun eigen kinderen te blijven zorgen; c) het toenemend aantal verzoeken uit een toenemend aantal landen.

4

Ten behoeve van een goede samenwerking hebben de vergunninghouders een convenant gesloten waarin als uitgangspunt is opgenomen dat in elk land in beginsel één Nederlandse vergunninghouder werkzaam is, behalve in landen waar sprake is van een gedecentraliseerd systeem of waar om historische redenen reeds meerdere bemiddelaars werkzaam zijn. Overleg met de vergunninghouders heeft reeds geleid tot een soepele hantering van het convenant, waardoor in verschillende landen al meerdere vergunninghouders werkzaam zijn. Op grond hiervan meen ik dat de bestaande landenclaim in het convenant geen remmende werking heeft.

5

Ja. Bij ons omringende landen als Noorwegen, Zweden, Denemarken, Frankrijk en Spanje en ook in de Verenigde Staten is een vergelijkbare ontwikkeling te zien, waarbij het aantal kinderen in 2005 nog toenam ten opzichte van 2004, maar in 2006 een scherpe daling laat zien.

6

Daar waar thans adoptierelaties bestaan met landen van herkomst of nieuwe contacten worden verkend, is tot op heden nergens de noodzaak of wenselijkheid van een bilaterale overeenkomst gebleken. Uitzondering vormt Vietnam, waar een bilaterale overeenkomst vereist is om als vergunninghouder in dat land te kunnen werken. Om die reden zijn de mogelijkheden en voorwaarden voor het aangaan van een dergelijke overeenkomst verkend. Zie in dit verband mijn beantwoording van vragen van het lid Van der Staaij over adoptiemogelijkheden in Vietnam (kenmerk 5474079/07/6).